Stjernen.

T. Ebbeson, Redaktör

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adresseforandringer o. s. v. adresseres „Stjernen" Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registerede Breve.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udgiveren ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

N. Fr. Hansen, General-Agent, Cedar Rapids, Iowa.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.
N. Christensen, Clarkson, Kansas.
H. H. Grunsberg, Hampton, Nebr.
O. C. Rodby, Deerfield, Dane Co., Wis.
P. Paulson, U. P. Depot, Cheyenne, Wyo.
Erik Knudsen, Davey, Lancaster Co. Neb.
B. M. Bager, Akron, Colo.
A. L. N. Spangberg, Room 50, A. T. & S. F. Build., Topeka, Kan.
Jens Jensen, 1907, 27 Ave. & Burdette St., Omaha, Nebr.
Albert Christensen, Thurman, Arapahoe Co., Colo.
A. P. Johnsen, 816 16. Ave., Council Bluffs, Iowa.
Marius Erickjen, Gaston, Fresno Co., California.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker itide.

Boghandler N. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa, er „Stjernen"s østlige Generalagent. Han ansætter Lokalagenter og besørger alt Ekspeditionen vedrørende med samme Autoritet, som Bladets Udgiver. Alle „Stjernen"s Holdere østenfor Missourifloden vil behage at indsende Betaling, Bestilling og Forlangender om Prøvenumre til Mr. Hansen.

De af „Stjernen"s Holdere, som staa til Restanse med Betalingen for Bladet, bedes indsende samme straks samt Betaling i Forskud, hvis de ønsker Bladet tilsendt længer. Vi har faret læmpeligt til Værks mod disse Delinkventer, fordi vi følte hvor haardt sidste Aar trykkede; men nu er Tiderne saa gunstige, at ikke ret mange kan længer holde sig tilbage af Mangel paa Evne, og naar de gjør det viser det blot Uvilje. Enhver Abonnent, som læser dette og ikke erindrer hvorledes hans Regnskab staar, bør undersøge det trykte Dato ved Siden af hans Navn paa øverste Ende af Bladets Forside eller paa det enkelte Omslag. Og hvis det der anførte Dato allerede er passeret, da er det Tid at sætte sig i Bevægelse og give Avismanden det, som hans er.

Jay Gould er legemlig nedbrudt, Russell Sage Gjenstand for Dynamit-Attentat, den gamle Cyrus Field ligger ødelagt og døende og den unge Field er gaaet fra Forstanden — huha! hvilke mørke Tider for Wall Street.

I Tyskland fradrager Regjeringen en ubetydelig Prosent fra Arbejdernes Løn til Assuranse. I vor ørneskrigende Republik lader vi disse Sager passe sig selv, og dog vil ingen nægte, at det er nødvendig at beskytte sig imod legemlige Beskadigelser. Dette er et af de Spørgsmaal, som hører under Reform.

Uagtet ca. 4,000,000 Bushels Hvede ugenlig udskibes til Europa, har Prisen næppe kunnet holde sig i Amerika, af den simple Grund at Beholdningen i Elevatorerne stadig vokser og mange af Landets Jernbaner er ganske overvældet af Efterspørgslen paa Vogne for Transport. Det gik noget trevent i Begyndelsen, men det er nu klart, at der kommer rigtig Fart i Hveden, og den vil i de kommende fire Maaneder flyde i en stadig Strøm til Ind- og Udlandets Markeder.

Det russiske Forbud havde ingen Prisforhøjelse til Følge, netop fordi dets Udstedelse var forudset paa Verdensmarkedet. I disse Dage kommer det Rygte fra Wien, at den russiske Regjering har i høj Grad overvurderet det i Rusland værende Kornforraad, som er anvendelig til Lindring af Nøden. Skulde dette være sandt, vil Amerika faa endnu større Efterspørgsel derfra. Rusland udfører i Reglen 100,000,000 Bushels Hvede. Men i Aar satte Forbudet en Stopper for denne Udførsel, da den havde naaet 40,000,000 Bushels. Og dersom det er sandt, at en større Del af denne Hvede, som gik ud, atter skal føres ind, da er det let at indse, at Amerika er det eneste Land, som kan afhjælpe Manglen. Om det just ikke betyder højere Priser for Vestens Farmere, saa vil det dog garantere stadige Priser gjennem Vinteren.

Uddybningen af Missourifloden, saa at den bliver navigabel saa højt op som Omaha eller Sioux City, er et Spørgsmaal, som nu staar paa Dagsordenen. Handels-Klubben i Kansas City agiterer stærkt for denne Sag, og i en Tale, som S. H. Yonge, Ingenioren, som leder Arbejdet paa Missourifloden's Uddybning mellem Kansas City og St. Louis, nylig holdt for nævnte Forening, kalkulerede han, at den permanente Uddybning kunde gjøres for en Gjennemsnitssum af $52,000 pr. Mil. Denne Sum ser stor ud, men den er dog ikke større end en Mil Jernbane ansættes til. Og de Forbedringer, som Mr. Yonge foreslaar, vil sætte Floden i Stand til at transportere lige saameget som tredive ved Siden af hinanden værende Jernbaner, og det til Takster, der kun er ca. en Femtedel af dem, vi nu betale til Jernbanerne. Dette er ikke hel løse Beregninger; man har jo andre amerikanske Vandveje af lignende Evne som Basis for Beregningerne. Den River Improvement Convention, som træder sammen i Kansas City 15de og 16de December, agter at virke for denne Plans Realisation, og det er at haabe, at der vil blive til Stede saamange repræsentative Mænd fra enhver Del af Vesten og Nordvesten, og at det fælles Udtryk af Mødet maa gjøre et saa kraftigt Indtryk paa indeværende Kongressamling, at den vil gjøre i hvert Fald de indledende Skridt til Erholdelsen af denne Vandvej, som Nordvestens Jernbaneridte Landbefolkning i saa høj Grad tiltrænger. Med en Vandvej fra Omaha til London, og en Jernbanelov i Staten, vilde Nebraskas Farmere nok kunne konkurrere med sine østlige Driftsbrødre.

Det var Civilisationens to Yderligheder, der mødtes, da den forarmede, findsforvirrede Desperado forleden Dag indfandt sig i Kontoret hos den gamle rævagtige Millionær Russell Sage. Det var et frygteligt Møde.

Vi siger jo nok, at ingen uden en vanvittig vil gjøre sligt; men det er ogsaa sandt, at kun forarmede Folk vil gjøre sligt — Folk, hvis affindige Desperation skriver sig fra haabløse Tilstande og fortvivlede Formuesomstændigheder. Den Mand, som forøvede Attentatet paa Sage, var i samme Grad et Produkt af vor Tidsalder som Sage selv er det. Han fik Tilværelse som en Modsætning til Sage. De Tilstande, som har opbynget de guldrøde Millioner for Sage, har berøvet andre deres sidste Dollar. Det var efter en Aarrække af Kamp, for den enes vedkommende med grænseløs Lykke og for den andens vedkommende med tilsvarende grænseløs Ulykke, at de to Mænd mødtes Ansigt til Ansigt paa Odelæggelsens Gebet — affindig Fortvivlelse tog sit sidste haabløse Standpunkt og gjorde et mørderisk Angreb paa Lykken.

En forunderlig Verden er det, og en forunderlig Tid er vores, og Fredags Sørgespil er en træffende Afspejling af en af de fremtidige Situationer, som fremsynte politiske Skribenter saa ofte har afmalet. Sæt at Russell Sage repræsenterer alle Millionærerne i Amerika, og sæt at den elendige, som søgte sin Tilflugt i Mord, repræsenterer alle de forarmede, desperate Klasser, da vil Mødet mellem de to Kontraster blive et Forbillede paa den Fremtidsperiode, som i sin Tid vil naas, hvis de rige vedbliver at blive rigere og de fattige fattigere.

Prøjsen og Polakkerne.

„Ak, hvor forandret", vil Bismarck sikkert ofte udbryde, naar han paa forskjellige Felter ser det Spor, det prøjsiske Regjeringssystem er kommen ind paa siden han slap Styret. Det gjælder da ogsaa i fulde Maal den nuværende Regjerings forandrede Holdning over for den polske Befolkning, der er underkastet det prøjsiske Herredømme. Medens Bismarck som bekjendt paa alle Maader søgte at kue den polske Nationalitet og i Kirke og Skole at komme det polske Sprog til Livs, er den nuværende Regjering slaaet ind paa en hel modsat Vej.

Bismarck mente at finde sin Regning ved at fremstille Polakkerne som et uroligt Folk, som en om sig gribende Nationalitet, der over alt, hvor der var Mulighed derfor, trængte Tyskheden tilbage. I sine Rigsdagstaler beskyldte han Polakkerne for at udøve en højst farlig Propaganda og erklærede rent ud, at enhver Tysker, der nedsatte sig blandt den polske Befolkning, var tabt for Moderlandet. De Prøjsere, der levede i eller i Nærheden af de polske Provinser, stod i Fare for at blive poloniserede, og der maatte rejses stærke Dæmninger mod denne truende Strømning. Disse Dæmninger søgte han at rejse ved skarpe Sprogreskripter, Udvisning af fremmede Polakker, Kamp mod den polske Gejstlighed og endelig ved den i 1886 vedtagne polske Kolonisationslov, der skulde lette Tyskernes Indvandring i de polske Landsdele og sætte Germanisationen i System.

Bismarck havde dog ikke Held med sig i sine Bestræbelser, men vakte kun ved sine strænge Forholdsregler en grænseløs Forbitrelse og Uvilje blandt Polakkerne. Efter hans Fald er der imidlertid som sagt nu indtraadt et Omslag. Det polske Sprog har faaet bedre Vilkaar at leve under, ja det er endog blevet tilladt Børn af tysk Nationalitet at modtage Undervisning i Polsk, og endelig er den ledige Erkebispestol i Posen-Gnesen, der under Kulturkampen henstod ubesat i 11 Aar, fra 1876 til 1887, bleven besat med en født Polak, Dr. v. Stablewski.

Følgerne af denne forandrede Optræden mod polsk Sprog og Nationalitet fra Regjeringens Side have da heller ikke ladet sig uden Vidnesbyrd. Den polske Fraktion i Landdag og Rigsdag har i den sidste Tid indtaget en forsonlig og regjeringsvenlig Holdning, og langt fra at berede den nye Rigskansler Vanskeligheder, har den tværtimod støttet ham. Polakkerne hove saaledes stemt for Hærens Forøgelse, og deres vigtigste Ordførere have gjentagne Gange betonet, at deres Parti ingenlunde er den prøjsiske Stat og det tyske Rige fjendtligsindet. Skjøndt den ny polske Erkebiskop er bekjendt som en varm Forsvarer af den polske Nationalitet, har han dog offentlig gjört gjældende, at den polske Befolkning baade af retslige og moralske Grunde skal være Staten lydig.

Den prøjsiske Regjering er saaledes kommen i en helt ny Stilling til Polakkerne. Alt tyder paa, at det er Kejserens og Rigskanslerens bestemte Vilje at vinde den polske Befolkning, saaledes at Riget under et Sammenstød med den østlige Nabo ubetinget kan stole paa den. Om dette Maal kan naas ved det skete Omslag, vil Tiden vise; men sikkert synes det i alt Fald, at det Bismarckske System, der paa et Haar ligner det hidtil i Irlands Styre fulgte engelske Regjeringssystem, ingen Udsigt havde til at skabe nogen varig Forsoning mellem den tyske og den polske Nationalitet.

Christen Berg.

I Anledning af den store Venstrefører Bergs Død skriver „Norden":

Christen Berg har uafbrudt været Medlem af Folketinget siden 1865. Han var det danske Bondepartis, „det forede Venstres", dygtigste Fører, næsten lige siden det blev dannet, ja, han var i Grunden dets Stifter. Født den 18de December 1829 i Landsbyen Fjaltring nær Lemvig, fik han som Dreng den almindelige, meget mangelfulde Bonde-Opdragelse; men da han viste Lyst til at læse, satte Faderen ham i Ranum Seminarium, hvorfra han demitteredes i 1850. Han blev saa Huslærer hos en Bonde, derefter Skolelærer i Kolding By og forflyttedes siden til Vogø i 1861. Ved sit Giftermaal med en rig Gaardmandsdatter i Kolbingegnen knyttedes han yderligere til Landbostanden, og i 1865 valgtes han til Repræsentant i Folketinget for den Kreds, hvori hans Svigerfaders Gaard laa, „Vejle anden".

Han kom ind i Tinget lige midt i Forfatningsstriden. Naturligvis var han for ny til at kunne modsætte sig den Overenskomst mellem Grev Friis og J. A. Hansen, hvorved den danske Grundlov i Virkeligheden lammedes. J. A. Hansen var jo Leder for det Parti, hvortil Berg hørte. Men det varede ikke længe, før han viste, at han ikke havde i Sinde at forblive en blind Tilhænger af nogen Fører, og i de følgende Aar var han imod J. A. Hansen, da denne søgte Samfund med Godsejerne. Iøvrig studerede han hovedsagelig de finansielle Spørgsmaal, og Budene og Embedsmændene ved Rigsdagen beklagede sig over at de ikke kunde slippe hjem om Aftenen, fordi Berg blev siddende og rodede i gamle Rigsdagstidender og andre Dokumenter til Klokken 1 eller 2 om Natten. Han bedsad en utrolig Arbejdsevne og blev snart det ledende Medlem af Finansudvalget. Paa samme Tid var han den ivrigste Agitator, naar Valg forestod, og et Aar rejste han efter Sigende over 600 danske Mil — særdeles meget efter de smaa Forhold i Danmark, — og holdt Taler flere Gange hver Dag for at sikre sit Partis Sejr.

Som Taler var han lidt bred, men det passede godt til Bøndernes langsomme Opfatningsevne, og de saa op til den urokkelige Leder med en sand Ærefrygt. Hans Logik var klar, hans Bevisførelse slaaende — det indrømmer selv hans Modstandere, og naar han rejste sig med sine statistiske Notiser i Haanden, blev den paagjældende Minister, hvis Budget var under Forhandling, i Almindelighed ilde tilmode. Det sagdes ofte, at, „Kongen paa Vogø", eller „Over-Folketingsmanden", som hans Modstandere kaldte ham, ønskede at blive Minister, og at han vilde være villig til at slaa af paa sit Demokrati, naar han kunde opnaa dette; men der er aldrig givet noget Bevis herfor. Tværtimod maa man sige, at Berg i hele sit Rigsdagsliv har „været sig selv", og da Prøvens Tid for nogle Maaneder siden kom, da Flertallet af hans gamle Stridsfæller, trætte af Kampen mod det evige Estrup-Ministerium, begyndte at „forhandle" med Højre, eller med andre Ord, gav efter for Højre, „sammensmælte" sig med det, holdt Berg Demokratiets Fane højt og opnaede ved sit Eksempel at samle en Skare om den gamle Politik og saaledes forhindre Venstres totale Forsvinden fra Skuepladsen. Sammen med Hørup stod han ved sin Død i Spidsen for et Venstreparti, der i Ensartethed og radikale Grundsætninger gjorde fuldstændig op for, hvad det havde tabt i Stemmetal.

Bergs Død er et stort Tab for Radikalismen i Danmark. Hørup er ganske vist en intelligent Fører; men det Tag paa Gaardmændene, som Berg havde, kan ikke godt besiddes af andre end en Mand, der, saaledes som Berg, havde sin Rod i og Oprindelse fra selve Bondestanden. Bønderne, i Danmark som overalt, er af Naturen konservative, og der maatte hele Bergs mægtige Energi og Indflydelse til for at lede dem i radikal Retning. For denne særlige Opgave er der, saa vidt vi ved, ingen Arvetager.

Gensvar til gensvar.

I sit gensvar til mig giver Chr. Michelsen en lang skildring af hvormange børn, der her i landet maa arbejde i fabrikkerne — men har jeg nogensinde nægtet det? Det, som jeg tog til genmæle imod i Chr. M.s tale, det var jo det, at han tillagde socialismen den væsentlige ære for hele den fælles- og andels-virksomhed, som er opblomstret i den danske bonde- og arbejdsstand hjemme i Danmark. Jeg hævdede, at en saadan paastand savnede al grund, og saa pegede jeg kortelig paa de faktorer, som væsentligt har virket de ovennævnte resultater. Det glæder mig, at Chr. Michelsen i sit gensvar aldeles ikke prøver paa at at gentage sin paastand om socialismens store arbejde i Danmark. Alligevel saa føler M. sig kaldet til at forsvare socialismens ære i almindelighed — og hans forsvar, det er saa dette, at der er saa og saa mange tusinde børn, som maa arbejde i fabrikkerne herovre! Hvordan dette kan blive et forsvar for socialismen, det ved jeg ikke. Sagen er jo den, at den almindelige socialisme, som man møder paa gader og landeveje — den gjør egenlig ingen ting uden at rive ned paa bestaaende samfundstilstande, det lever den af, og naar den ikke kan slippe afsted med det, saa dør den, saa er den med det samme ingen ting.

Jeg ved jo lige saa godt som Chr. M., at der er mange tusinde arbejderbørn i byerne, som maa hjælpe fader og moder at tjene til livets ophold, og jeg ved ogsaaa, at der er endnu mange flere tusinde børn paa farmen, som ogsaa maa være med at gjøre gavn. — Der er ganske vist sørgelig mange tilfælde, hvor børnene baade i by og paa landet bliver misbrugt — men ellers forresten saa mener jeg, at det er slet ikke til skade for børn at de kommer til at arbejde og bestille noget, det har de meget bedre af end at være dagdrivere. Er det dog ikke saadan, at arbejderens og farmerens børn, som maa bestille noget og faar mindre saakaldt literær uddannelse end rigmandens børn, som driver tiden hen med Skolegang og fornøjelser, er det dog ikke saadan, at det er de sundeste og kraftigste, baade i legemlig og sjælelig henseende? Den, opdragelse som rigmandens børn faar, den mangler ikke paa skolegang, men ikke desto mindre er den saa unaturlig og kunstig, at børnene som regel kun bliver nydelsessyge vantrivlinger af den, og vi maa derfor saa langt fra misunde dem den, at vi tvertimod skal vogte os for at efterabe den til vore børns store skade og fortræd. Jeg vil være med til at advare forældre baade i by og paa land imod at misbruge deres børn og gøre dem til arbejdsdyr — men paa samme Tid vil jeg lige saa bestemt hævde, at ordentligt og stadigt legemligt arbejde er til gavn og velsignelse for vore børn — lediggang er baade for voksne og børn fandens hovedpude!

Naar jeg skriver om Chr. Michelsen, at han sammen med socialisterne i almindelighed har travlt med at rive ned paa kirkerne og præsterne — saa kalder han det at bruge ukvemsord imod ham — hvor forunderligt! Man skulde tro, at en mand, der næsten ikke kan skrive et stykke i en avis eller holde en tale uden at kirkerne og præsterne skal have et ordenligt spark, man skulde tro, at han betragtede det om et hædersværk — men nu gjør man altsaa den glædelige opdagelse, at Chr. M. dog endnu til tider er saa menneskelig, at han regner sit eget raab imod præsterne for ukvemsværk.

H. C. Strandskov.

Nysted, den 26. Nov. 1891.

Fra den nationale Hovedstad.

Partistillingen i Senatet er: 48 Republikanere, 37 Demokrater og 3 Independents.

Præsidentens Budskab blev i Forgaars oversendt til Kongressen. Et Referat deraf vil fremkomme i næste No. af „Stj".

Krigsminister Proctors Resignation er modtaget af Præsident Harrison. Proctor indtog sin ny Stilling i Senatet i Mandags.

Ny Stjerner. New Merico og Arizona er Kandidater for Statsværdigheden, og der vil blive gjort determinerede Anstrængelser for at faa dem optaget i Søsterskabet inden nærværende Kongres udløber. Utah vil nok ogsaa stille Forlangender i denne Retning; men endskjønt vor mormonske Jomfru har lige saa stort et Indvaanerantal som Wyoming, Idaho og Nevada tilsammen, er der dog Fare for, at hendes noget gammeldagse Religion vil stænge Vejen for hende. Delegaterne fra Arizona og New Merico har Haab om at de vestlige republikanske Senatorer vil stemme for Optagelse uanset de ny Staters Partifarve.

Telefonen i Postvæsnets Tjeneste. Ja, saavidt er det endnu ikke kommet; men Mr. Wanamaker, den dygtige og fremskridtsmæssige Postminister, arbejder haardt paa, at det skal komme dertil. Han siger: „Postvæsnet er 50 Aar tilbage i Tiden; hvorfor skulde det ellers ikke benytte Elektriciteten i Fremsendelsen af Nyheder. Er der for Jernbanerne en Spore til at arbejde for Regjeringen og tjene Penge derved, saa er der visselig ogsaa en Spore for Telegraf- og Telefon-Kompagnierne til at gjøre dette. Det er to Maskiner, som kan trække sammen og hjælpe hinanden, idet den ene udfører sit Arbejde billigere og dog tjener flere Penge, og den anden udfører sit billigere og bedre, og hvad der er Hovedtingen: Publikum, som nu blot halvt tjenes, vil blive stillet tilfreds." Wanamaker er fast bestemt paa at bringe denne Sag frem i Kongressen med det allerførste.

Kongressen traadte sammen i Mandags. Kampen om Formandspladsen i Huset var, som forud antydet, hvidglødende. 30 Afstemninger maatte til for at træffe Valget. Den belevne Georgia-Demokrat Mr. Crisp blev Manden. Kampen laa mellem ham og Mills, og i lang Tid vare de lige stærke; men da Springer-Demokraterne sprang over til Crisp var det ude med Manden fra Texas. Der bliver intet stort ud over Organisationen udrettet i Kongressen i denne Uge. Der gaar Tale om, at Millionær Brice, der som højestbydende blev tilslaaet Senatorsædet fra Ohio, skal smides ud.

I Huset har de to independent Kongresmænd fra Nebraska, McKeighan og Kem, foreløbig faaet Plads lige bag Czar Reed fra Maine, og deres præriefarvede Ansigter udgjør en heldig Baggrund for dennes halvmaanelignende, fede Fysiognomi.

Vort Ordnans-Væsen. Chefen for For. Staters Marine-Skyts, Mr. Folger, har sin Aars-Raport færdig. Sidste Kongressamlings Lovgivning fordrer 347 ny Kanoner til Væbning af Landets Krigsskibe. Heraf er 294 bestilte, og de 155 ere nu færdige. Kanonernes Størrelse rangerer mellem 4 og 14 Tommer. Af disse Kanoner har alle under 10-Tommers Størrelse gjennemgaaet Prøverne baade paa Dækket og til Lands. Skjønt vore nuværende Orlogsskibe ikke kræver mange 16-Tommers Kanoner til sin Væbning, er det ifølge Chefens Formening ikke usandsynligt, at Fremtiden vil fordre meget i denne Retning. Derfor er Kanonfabriken i Washington udrustet for Fabrikationen af disse store Kanoner, og Chefen anbefaler Kongressen at tillade, at mindst en Kanon af denne Størrelse tilvirkes for et Eksperiments Skyld. Fabriken har Tegningerne og Modellerne færdige, og tror at kunne overvinde de Vanskeligheder, som Udlandet har mødt i Fremstillelsen af Kanoner af saa stor en Kaliber. Chefen anbefaler endvidere, at Kaliberen og Vægten af alle Projektiler, som benyttes i Flaaden og Hæren, gjøres ensartet, saaledes at man i Krigstilfælde kunde bytte i paakommende Tilfælde uden at være udsat for den Fare ved Forveksling og Fejltagelser, som saa mange forskjellige Slags og Størrelser medfører.

Kabelgram.

(Uge-Oversigt fra Udlandet.)

Sygdom eller Geni? „Er Kejseren klog eller tosset?" kunde man gjerne spørge, for at benytte et Hverdagsudtryk. Dette er Hovedsummen af Tyskernes Spekulationer angaaende deres unge Kejsers forunderlige Karakter. Om end ikke saa meget som Nordboerne, saa er Tyskerne dog noget koldblodige og adstadige, og som saadanne er de alt for tungnemme til at kunne følge Kejseren i hans lynsnare forandrede Skikkelser og Anskuelser. I Begyndelsen saa de Foretagsomhed og Energi i hans store Livlighed; men nu begynder de at mistænke den for at være Frugten af en sygelig Hjerne. Hans udprægede militære Sindelag vækker stor Uro og undertiden ligefrem Rædsel. Han har nu sat sig i Hovedet, at Socialisterne vil gribe til Vaaben. Da han forleden holdt en af sine lidenskabelige Taler for den kejserlige Garde, faldt følgende Sætning: „—Befaler jeg Eder at skyde paa Eders Fader og Moder, da har I at adlyde —" Mere brutale Ord kunde ikke falde fra en Monarks Læber. Historiens afskyeligste Tyran formaaede ikke at iklæde sit Hjertes Ondskab gyseligere Ord. Hærens Officerer vilde i Begyndelsen paa ingen Maade tro, at Kejseren havde udtalt saadanne Ord; men at Talen som referet i Bladene er ægte er nokfsom bekræftet.

Hvad skal man saa tro om Kejseren? Man bør ikke dømme ham for de haarde Ord, før man er overbevist om, at han er fuldt ud tilregnelig. Den Mening begynder at gjøre sig gjældende, at Kejserens voldsomme Boltren ikke skriver sig fra et glimrende Geni, men tvert imod fra en sygelig Hjerne. En italiensk Forfatter omtaler i et Værk „En Geniets Mand" en Person, der er en Mellemting mellem en vanvittig og en klog. Denne Person besidder stor fysisk Energi. Han er utrættelig. Han tørster efter Scene-forandring og higer efter affstikkende Udstyr og slaaende Positurer. Han har en ejendommelig Lyst til at iføre sig Forklædninger. Han taler meget; han er veltalende og hidsig, men hans Taler ere hule.

Dette Billede af en ekscentrisk Mand skal paa en Prik ligne den tyske Kejser.

* * *

Den Historie er lang som fører til det nuværende Oprør i Kina; men den sande Forklaring er det ældgamle Had, som Hjemme-Kineserne nærer til Tartarernes Dynasti. Den Del af Befolkningen, fra hvilken dette Dynasti springer ud, uddør mere og mere indtil den blot tæller ca. 10,000,000. De indfødte Kinesere er kömne mere og mere til at tro paa, at Tiden nu er kommen, da det forhadte Tartarstyre skal vige for en Kejser af deres egen Race. Blandt dem, som Folkegunsten synes at hylde for Kejserværdigheden, er Chang Che Tung, Vicekonge i Houkwang, og Anføreren for det reaktionære Parti. I aaben Opposition mod Regjeringen i Pekin har han samlet om sig alle de utilfredse Elementer. Hans Navn er et Feltraab blandt de utilfredse, hvoraf de mest desperate er 100,000,000 med Theindustrien beskæftigede indfødte, hvis Levebrød næsten er ødelagt af den indiske Konkurranse.

Mr. John Geo. Bodenschatz, Lemont, Ills. siger: I høj Grad er Dr. August Königs Familje-Mediciner almindelig afholdte, og bruges af svær mange Farmere.

UDDRIV Forstyrreren. — At Sygdom forplantes ved utallige Mikrober, Spirer osv., som opfylde Luften, vi indaande, og Vandet, vi drikke, kan der ingen Tvivl være om. Disse Mikrober angribe det menneskelige Legeme og afsøde Gift i mange Former. Nye Erfaringer, som oplæstes for Lægekongressen i Berlin, efterlade ingen Tvivl om, at den rette Maade at befri Systemet for disse Snyltegjæster, er at drive dem ud igjennem Hudens Porer. S. S. S. gjør netop dette paa den grundigste Maade. Den renser dem fuldstændigt ud og Giften ogsaa.

Mr. F. Z. Nelson, en fremragende og rig Borger i Fremont, Nebr., led i flere Aar af Skrofler, men trods al Behandling forværredes de. Omsider blev han helbredet af fire Flasker af Swifts Specific. Han skriver: „Ord formaar ikke at udtrykke min Taknemlighed og gunstige Mening om Swifts Specific."

Afhandling over Blod- og Hudsygdomme sendes portofrit.

Swift Specific Co., Atlanta, Ga.